

около огъня и вдигаха грозен шумъ съсъ своитѣ пѣсни и трѣска на стрѣлитѣ и щитовѣ си. — Какво е това? — си казахъ азъ и трѣпки ме побиха. Нашето старо куче може по-хубаво да вие и да си извива главата. А когато вѣтърътъ раздѣляше пламъка, виждаше се, че нѣкакво животно е поставено да се пече. Азъ си помислихъ: дали това не е човѣшки трупъ? И при тая мисль се

разтреперахъ като листъ. Главатарътъ забѣлѣза това и ми каза: моятъ малъкъ Бѣлоличко не трѣбва никакъ да се бои!

Той ме хвана за ржка и ме заведе близко до огъня!

Да, азъ гледахъ. Гледахъ и си мислѣхъ: бѣлитѣ хора никога не правятъ като тѣхъ. Слѣдъ това казахъ: великий Какибонока, заведи своя малъкъ другаръ по-нататкъ; той гледá огъня доста дълго. Какибонока ми отвърна: моятъ малъкъ Бѣлоличко е почервенѣлъ отъ горѣщината на огъня; Какибонока ще го заведе къмъ студеното езеро, къмъ стадото на гордо крачещия владѣтель на старата гора!